

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Eadem PP. Franciscanis accidisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

dit; &, iniecta manu, innocentem facere rapinam laborat. Hac controuersia diu agitata, superuenit diuina prouidentia dirigente. Oppidi Dominus, litemque dirimit, ductis in suam domum, lautèque habitis & Religiosis, & milite, & sacerdote. O quam rara hæc lis est, quantò potiùs nunc homines auari, eiuscemodi hospites solent à se ad alios deriuare, quàm, exemplo Abrahæ, obuiam procurrare, atque ad se trahere! quoties, negant se esse domi, cum tales aduenæ fores pultant? Neque idcirco diffidendum, quia nouit Deus, in cuius manu sunt corda hominum, etiam deparcos Eucliones, ad succurrendum suis, commouere. Quod eò illustrius est opus; quemadmodum & mirabilius est, è pumice, quàm è fonte, aquam elicere.

VIII.

Pf. 54. 23.

De D. Francisco scribitur, cum, quoties suos aliò mandaret, nullum illis aliud viaticum dare consueuisse, quàm illud Psalmi: *Iacta super Dominum cogitatum tuum, & ipse te enutriet*: cuius versiculi fides, instar omnis peculij erat. Accidit, vt duobus ab eo peregrinatum missis, diemque iam ferè totum via inediaque confectis, vires deficerent, quin vt & stipe ostiatim flagitata, nihil à quopiam mortalium porrigeretur. Quàm pronum est, tali tempore, homines fieri subtristes & impatientes? Quàm facile sollicitudo futuri & præsens inopia confidentiam labefactat? Et tamen, in his ipsis viris, pusillanimitatem Deus censuit castigandam. Misit igitur ex astris adolescentem ipsis astris formosiorum, qui, interrogatà causâ, ob quàm adeò deiecti animis essent, binos eis panes exhibuit; quibus dum illi assidentes humi suauissimè vescerentur, cæpit eos asperis verbis castigare: *Homines*, inquit, *modicæ fidei, cur diuina cura iam diffidebatis? Non vobis in mentem veniebat verborum illorum Prophete, quæ tam sæpe vobis S. Pater vester inculcauit; Iacta cogitatum tuum in Domino, & ipse te enutriet, cum eius videlicet bonitas ne bestijs quidem agri desit? Quamobrem hoc scitote, nullam ob aliam causam distulisse Dominum opem suam, nisi vt fame ipsa diffidentiam vestram puniret.* Dixit hæc, & complura alia talia; vbi loqui cessauit, cessauit pariter etiam conspici. Satis illi fuit, cum corpore mentem etiam illorum pauisse. Nos quoque inde pascamur, neque statim animis concidamus, si non illico manna è cælo cadit, aut è nubibus nobis aduolant coturnices.

Pf. 102. 13.

Illo nos solemur, illud identidem animo voluamus: *Quo modo miseretur pater filiorum, misertus est Dominus timentibus se: quoniam ipse*

ipse cognouit frumentum nostrum. Scit ergo nos indigere; & tanquam pater, non sinit indigere, ad desperationem. Miseretur, vt Pater; iuuat vt Dominus; præuenit, vt Deus.

Narrat è Cyrillo Baronius, An. Seruatoris 513. in Laura, monachis sub Saba degentibus adeò aliquando victui necessaria defuisse, vt ne quidem panis suppeteret Missæ sacrificio peragendo. Is, qui penum ex officio curabat, monuit Sabam, imminere diem Dominicum, neque præsto esse panem, qui posset in Christi corpus consecrari. Nihil ea inopia Sabam turbauit; iussit insuper sacra fidenter & sperari, & apparari. *Est fidelis*, inquit, *qui iubet crastinum manere liberum à sollicitudine, quod attinet ad usum corporis.* Nondum aduenerat Dominicus dies, & ecce adsunt quidam facie incogniti equisones, cum triginta iumentorum onere. Onus autem erat frumentum vinum, oleum, & alia monachis idonea ad alimentum; adeò copiosè congesta, vt Laura capere vix posset. His illatis, anxio monitori suo dixit Sabas: *Quid ais Sacrumne dimitemus ministerium?* Qua voce ita perculit diffidentis animum, vt in genua procumbens exiguæ suæ erga Deum confidentiæ veniam, cum lachrymis, flagitaret. Igitur & tu, Lector, *quid in te stas, & non stas? Projice te in eum; noli metuere, non te subtrahet, vt cadas, aut fame pereas.* Quoties expertus es illius opem, cum non videres, vnde iuari posses? Ne igitur imposturum diffidas, quia experientiâ sperare didicisti.

De sanctissimo nostri ordinis Fundatore Ignatio Loiola, in vita eius hæc scribit Ribadeneira. *Atq; in hac firmissima in Deum spe, pecuniæq; desipientia, Ignatij altitudo animi multum excellit. Erat enim voluntate, req; pauperrimus: animo, Deiq; fiducia opulentissimus. Quapropter nullum qui ad institutum nostrum aptus, vocatusq; à Deo videretur, à Societate vnquam exclusit, propter nostrarum rerum tenuitatem. Illudq; frequenter vsurpabat, nos quidem Deo seruamus: ille certissimè reget nos, & nihil nobis deerit. Iactemus cogitatum nostrum in Dominum, & ille nos enutriet. Speremus in Domino, & faciamus bonitatem, & pascemur in diuitijs eius. Et cum quidam non ex externis modo, sed etiam ex domesticis vehementer mirarentur, qua fretus spe, tam multos Ignatius nullis certis redditibus fultus Rome haberet, quibus alendis magne facultates vix sufficerent, idq; familiariter ex ipso quererent: an nescitis (inquit) quantas vires spes in Deum habeat? vel ignoratis, parum illi esse loci, vbi omnia abunde suppetant?*

IX.

Baron. t.6.
An. 513. &
Cyrill. in vi-
ta Sabæ, a-
pud Sur. 5.
Decemb.
Matth. 6.

S. Augustin.
lib. 8. Con-
fess. c. 11.

X.

Petr. Riba-
den. l. 5. vitæ
S. Ignatij. c.
9.